

Bylo, nebylo...

Těmito slovy začínají mnohé pohádky pro děti. A představte si, že tato slova důvěrně známe také my, dříve narození z Klubu seniorů Háje ve Slezsku. Že bychom si na svých klubových schůzkách předčítali pohádky? Nikoliv! Pohádky předčítáme, avšak dětem v Mateřské škole Háj ve Slezsku, před jejich odpoledním odpočinkem. S touto iniciativou přišla, donedávna ještě, ředitelka mateřské školy paní Jarmila Váňová. Zprvu se babičky a hlavně dědečkové z našeho klubu zdráhali zařadit se mezi, jak my říkáme, „čtecí babičky a dědečky“. Nakonec se však našlo dost babiček a dokonce i dva dědečkové, kteří pravidelně docházejí do dvou tříd hájecké a jedné třídy smolkovské části místní mateřské školy. Dětem čteme pohádky z knížek, které nám připraví učitelky mateřské školy. Střídáme se přitom s babičkami, které nejsou našimi členkami, avšak jejich vnoučata mateřinku právě navštěvují.

Mnozí jsme měli před prvním čtením dokonce trému a musím přiznat, že i trochu obavu. Jak nás děti přijmou? Budou nás poslouchat? Budou zlobit? Nic takového. Všechny děti „čtecí babičky a dědečky“ se zájmem poslouchají a některá dítko dokonce spokojeně a v klidu usínají.

Jeden klučina z červené hájecké třídy nás však trochu zaskočil, když se každého z nás zeptal: „Ty jsi veterán?“ No schválně, co byste mu odpověděli? Odpověděli jsme kladně, tedy ano.

No jistě, jsme přece všichni veteráni, avšak nikoliv váleční, ale veteráni života, kteří se s radostí takto setkávají teprve s těmi zelenáčky života. Snad i jim je naše čtení přínosem, stejně jako nám seniorům, kteří takto čerpáme od dětí novou energii.

Zdeněk Mustar , Klub seniorů Háje ve Slezsku